

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke – Nummer tolv

Jeff Pippenger

2025-12-17

Nummer tolv

Mit ønske er at fremholde Joels profetiske vidnesbyrd på en sådan måde, at Joels vidnesbyrd kan genkendes i det, Peter sagde og gjorde på Pinsedagen. Jeg er overbevist om, at Bibelen klart viser, hvad Peter gjorde og sagde på Pinsedagen, men jeg søger at forstå, hvad Peter profetisk foregreb i den sene regns historie, da han fremstillede pinsens budskab som en opfyldelse af Joels bog.

Peter er et symbol på Guds restfolk, og dette fremstilles ikke alene ved pinse, men også ved Cæsarea Filippi i Matthæus 16. Cæsarea Filippi er beliggende i vers tretten til femten i Daniel 11, tre vers, som fremstiller en strid, der først blev opfyldt i den historiske periode, da Cæsarea Filippi blev kaldt Panium. Vers tretten til femten går forud for vers seksten, som identificerer søndagsloven i De Forenede Stater. Vers ti identificerer Sovjetunionens sammenbrud i 1989. Vers ti til seksten i Daniel 11 repræsenterer perioden fra 1989 og frem til søndagsloven, og denne periode er den „skjulte historie“ i vers fyrre i samme kapitel.

Den skjulte historie i FED SKRIFT

1798

Og ved endens tid skal Sydens konge støde imod ham:

1989

Men hans sønner skal ruste sig og samle en mængde store stridskræfter; og kongen i nord skal komme imod ham som en stormvind, med vogne og ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme og skylle hen over dem. Og en skal visselig komme og oversvømme og drage igennem; derpå skal han vende tilbage og ruste sig lige til hans fæstning.

2014 slaget ved Raphia

Og sydens konge skal optændes af vrede og drage ud og stride mod ham, nemlig mod nordens konge; og han skal opstille en stor skare, men skaren skal gives i hans hånd. Og når han har borttaget skaren, skal hans hjerte ophøjes; og han skal nedkaste mange titusinder, men derved skal han ikke blive styrket.

Slaget ved Panium (Cæsarea Filippi)

For kongen i nord skal vende tilbage og mønstre en skare større end den forrige, og han skal visselig komme efter nogle år med en stor hær og med megen rigdom.

Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde.

Så skal kongen i nord komme og kaste en vold op og indtage de stærkest befæstede byer; og Sydens styrker skal ikke kunne modstå, heller ikke hans udvalgte folk, og der skal ikke være nogen kraft til at yde modstand.

Søndagsloven i USA

Men den, som kommer imod ham, skal gøre efter sit eget forgoðtbefindende, og „ingen skal kunne stå“ ham imod; og „han skal stå“ i det herlige land, som ved hans hånd skal fortæres. Han skal også drage ind i det herlige land, og mange lande skal styrtes omkuld; men disse skal undslippe hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Også over landene skal han udrække sin hånd, og Egyptens land skal ikke undslippe. Daniel 11:40, 10–16, 41, 42.

Når Peter profetisk befinder sig i Cæsarea Filippi (Panium), og pinsen er tiden for den sildige regn, placerer det ham i den „skjulte historie“ i vers fyrre. Jeg agter at behandle den nuværende ukrainske krig, som fremstilles i vers elleve i kapitel elleve, og den kommende krig ved Panium i vers tretten til femten, som fører til den tredje verdenskrig, hvilke er de ydre begivenheder mellem 1989 og søndagsloven; men vi identificerer for nærværende den tredje engels historie fra den 22. oktober 1844 indtil dannelsen af en lovformelig kirke i 1863.

Linjen illustrerer den tredje engels ankomst den 11/9 (1844) frem til søndagsloven (1863). Søndagsloven blev foregrebet ved Emancipationserklæringen, der proklamerede frihed, og således foregriber den søndagsloven, hvor friheden bliver frataget. Friheden blev forkyndt af den første republikanske præsident og foregriber den frihed, der bliver frataget af den sidste republikanske præsident—som profetisk er bestemt til at blive en diktator ved søndagsloven.

„Når vor nation således skal fornægte sit styres grundprincipper ved at vedtage en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling række hånden til pavedømmet; det vil ikke være andet end at give liv til det tyranni, som længe ivrigt har spejdet efter sin mulighed for at springe frem igen i aktiv despotisme.“ Testimonies, bind 5, 711.

742 f.Kr. var alfa-historien, som indledte tidsprofetierne i Esajas syv vers otte, og som nåede sin omega-opfyldelse i 1863. I 742 var Akaz, konge over det sydlige rige Juda, ved at gå ind i en borgerkrig mod de ti nordlige stammer, som udgjorde det nordlige rige. Historien fra 742 f.Kr. blev fremstillet i Juda, Skrifternes bogstavelige herlige land, som var befolket af bogstavelige jøder og i passagen repræsenteret ved den ugudelige og tåbelige kong Akaz—og således foregribende omega-historien i 1863. Omega-historien i 1863 opfyldes inden for den periode, hvor De Forenede Stater hersker som jorddyret, det sjette rige i Bibelens profeti. De Forenede Stater er det åndelige herlige land, bestående af protestantisk kristendom, som bibelsk set er åndelige jøder. Borgerkrigen mellem nord og syd i 742 f.Kr. i alfa-historien illustrerede borgerkrigen mellem nord og syd i omega-historien i 1863. Tilsammen illustrerer disse to vidner den ydre historie, der leder frem til søndagsloven, hvor det åndelige herlige land atter vil blive delt i to klasser.

I 742 f.Kr. repræsenterede den nordlige magt en alliance mellem Israels ti nordlige stammer og Syrien og var således et forbillede på en alliance med en ydre magt, således som dette blev opfyldt, da den slaverivenlige paves støttte blev givet til de slaverivenlige sydstaten under Borgerkrigen. Den ydre allierede til Syrien i 742 f.Kr. og den ydre allierede til pavedømmet under Borgerkrigen identificerer verdensglobalisternes alliance med de globalistiske demokrater i deres krigsførelse mod MAGA-ismen, en krigsførelse, der begyndte i 2015, da den fjerde og rigeste præsident trådte frem og derved oprørte hele Grækenlands rige ifølge Daniel kapitel 11, vers 2. Denne oprørelse identificerer hedningernes opvågning i Joels Bog. „Grækenland“ og „hedninger“ er symboler på dragens magt, som leder verden til Harmagedon i alliance med dyret og den falske profet.

I 2015 blev hedningerne vækket til det profetiske kald til Joels Josafats dal, som han også kaldte dommens dal. I 2015 bekendtgjorde Donald Trump sit kandidatur til præsidentembedet og satte derved det globalistiske imperium, repræsenteret som Grækenland, i bevægelse, og hedningerne begyndte deres march mod Harmagedon, og kun ét år efter begyndelsen på den ukrainske krig i opfyldelse af vers elleve i Daniel elleve.

Borgerkrigene i 742 f.Kr. og 1863 identificerer søndagslovens historie, som markerer afslutningen på det sjette rige i Bibelens profeti. Dette sjette rige begyndte med Uafhængighedskrigen, så afslutningen på det sjette rige ved søndagsloven identificerer gentagelsen af Uafhængighedskrigen netop på det tidspunkt, hvor borgerkrigen finder sted. Definitionen af og betegnelsen for enten en borgerkrig eller en revolutionær krig beror på perspektiv. Det, som Demokraterne nu gør gennem lovkrig, underslæb, bedrageri, illegal immigration og propaganda, kalder de en farverevolution, men de sjæle, der er imod deres globalistiske manøvrer, betragter netop de samme aktiviteter som tilskyndelsen til 'borgerlig' uro. Er Antifa en forbryder eller en helt?

De to historiske krige repræsenterer én enkelt splittende krig, som finder sted i den sidste republikanske præsidents historie. Ligesom med den første republikanske præsident vil krigen blive vundet af den sidste republikanske præsident, som også var forbilledliggjort ved den første præsident, der ligeledes var sejrherre i Revolutionskrigen. MAGA-revolutionen frembringer ifølge Demokraterne den nuværende »civile uro«. Afhængigt af Deres personlige politiske overbevisning er den nuværende krig enten en revolutionskrig eller en borgerkrig. Profetisk er den begge dele.

1863 repræsenterer søndagsloven, og det gør 1844 også, da den tredje engel ankom med søndagslovens budskab. Perioden fra 1844 til 1863 bærer søndagslovens signatur fra begyndelse til ende. I 1846 markerede de Hvides ægteskab, sabbatens overholdelse og navneændringen fra Harmen til White, at det ægteskab, som var blevet indgået den 22. oktober 1844, var blevet fuldbyrdet, og denne fuldbyrdelse markerede begyndelsen på den tredje engels prøveproces, ligesom mannaens trefoldige sabbatsprøve markerede begyndelsen på ti prøver efter Det Røde Havs dåb.

Mannaen var den første prøve og repræsenterede den tiende prøve ved Kadesh, for begge repræsenterer den tredje engels budskab og derfor søndagsloven.

»Hver uge under deres lange ophold i ørkenen var israelitterne vidne til et trefoldigt mirakel, bestemt til at indprente dem sabbatens hellighed: På den sjette dag faldt der en dobbelt

mængde manna, på den syvende ingen, og den portion, der var nødvendig til sabbatten, blev bevaret frisk og ren, mens den, hvis noget blev gemt til overs på noget andet tidspunkt, blev uegnet til brug.« Patriarchs and Prophets, 296.

Den første af ti prøver var „manna“-prøven, som repræsenterede det trefoldige budskab fra de tre engle i Åbenbaringen fjorten. Ligesom med mannaen repræsenterer englene den trefoldige advarsel imod tilbedelse på ugens første dag. Det trefoldige mannamirakel var „bestemt til at indprente deres sind sabbattens hellighed“, hvilket naturligvis er den tredje engels hensigt. Det første af de tre mirakler, som mannaen repræsenterer, indebar at „spise“ det himmelske brød, og „at spise“ er et alfa-symbol på den sildige regns periode. Det andet mirakel repræsenterer den anden engels budskab, hvor inspirationen „fordobler“ ord og vendinger for at markere den periode, som repræsenteres ved Babylons to fald, for Babylon er faldet, er faldet. Det andet mirakel var „fordoblingen“ af mængden af manna på den sjette dag. Det tredje mirakel var bevarelsen af brødet til den syvende dags sabbat.

Som et forbillede på de tre engle er mannaen den første engel og må derfor indeholde hele beretningen, som i Åbenbaringen fjorten er beretningen om alle tre engle. Den første engel er en fraktal af alle de tre engles budskaber. En fraktal er en kompleks geometrisk form, der kan opdeles i dele, som hver især er en kopi af helheden i reduceret størrelse. Denne egenskab kaldes selvlighed. Fraktaler har ofte indviklede detaljer, uanset hvor meget man zoomer ind. Fraktaler forekommer i matematik, biologi, fysik, geologi, kemi, astronomi, ingeniørvidenskab og mange andre erkendelsesområder.

Englenes „tretrinsstruktur“ i Åbenbaringens bog, kapitel fjorten, er repræsenteret i den første engels budskab, hvilket således gør den første engel til en „fraktal“ af de tre engle. De første tre kapitler i Daniels bog repræsenterer henholdsvis den første, den anden og den tredje engels budskaber, og Daniel kapitel ét indeholder den samme „tretrinsstruktur“, som er repræsenteret i de tre kapitler, og således som hos de tre engle i forhold til den første engel.

Mannaens trefoldige mirakel skulle spises, og Daniels bog kapitel ét handler om at spise. Daniel bestod prøven om kosten ved at vælge grøntsager frem for Babylons kost. Derefter blev han prøvet med hensyn til sit udseende, og hans udseende frembragte en adskillelse mellem hans åsyn og åsynet hos dem, der spiste Babylons mad. Den anden engels budskab er kaldet til at skille sig ud fra Babylon i en adskillelseshistorie, hvor to klasser udvikles og dernæst åbenbares. Denne anden prøve for Daniel førte til Nebukadnezars tredje prøve, som var den tredje prøve i kapitel ét og foregreb prøven med billedstøtten af guld i kapitel tre, hvilken Søster White gentagne gange identificerer som søndagsloven, hvilket er den tredje engels budskab. Daniels bog kapitel ét er en fraktal af de første tre kapitler i Daniels bog, og disse tre kapitler repræsenterer de tre engle i Åbenbaringen fjorten, hvoraf både den første engel og Daniels bog kapitel ét er fraktaler af alle tre engle og alle tre kapitler.

„Hver uge under deres lange ophold i ørkenen var israelitterne vidne til et trefoldigt mirakel, bestemt til at indprente dem sabbattens hellighed: En dobbelt mængde manna faldt på den sjette dag, intet på den syvende, og den portion, der var nødvendig til sabbatten, blev bevaret frisk og ren, mens den, hvis noget blev gemt til overs på noget andet tidspunkt, blev uegnet til

brug.”

»I de omstændigheder, der stod i forbindelse med mannaens givelse, har vi afgørende bevis for, at sabbatten ikke blev indstiftet, som mange hævder, da loven blev givet på Sinaj. Før israelitterne kom til Sinaj, forstod de, at sabbatten var bindende for dem. Idet de hver fredag var forpligtet til at samle en dobbelt portion manna som forberedelse til sabbatten, hvor der ingen ville falde, blev hviledagens hellige natur stadig indprentet dem. Og da nogle af folket gik ud på sabbatten for at samle manna, spurgte Herren: »Hvor længe vil I nægte at holde Mine bud og Mine love?«« Patriarchs and Prophets, 296.

At samle og spise mannaen er et forbillede på, at Johannes i Åbenbaringens tiende kapitel tager (samler) den lille bog ud af engelens hånd og derpå æder den.

Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Åbenbaringen 10:9.

Johannes måtte først gå hen til englen og bede, dernæst måtte han „tage“ den lille bog, og derefter måtte han „spise“ den. Johannes repræsenterer den første engels tre trin ved at gå til og bede englen, efterfulgt af det andet trin, at tage, og det tredje, at spise. At samle og/eller spise er den første af mannaens tre prøver, men det indeholder en fraktal af alle tre manna-prøver. At samle og spise mannaen er et forbillede på Jeremias.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev for mig mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, Hærskarers Gud. Jeremias 15:16.

Hans »ord blev fundet« af Jeremias, som søgte og derpå bad om den lille bog. Hans ord blev fundet, da mannaen blev samlet. At samle og spise mannaen er et forbillede på Ezekiel, som spiste den bog, der blev givet ham, og viser derved, at det at nægte at spise bogen var at være som det genstridige hus.

Men du, menneskesøn, hør, hvad jeg siger til dig; vær ikke genstridig som det genstridige hus; åbn din mund og spis det, jeg giver dig. Og da jeg så, se, en hånd blev rakt ud til mig; og se, deri var en bogrulle; og han bredte den ud foran mig; og den var beskrevet både indvendig og udvendig; og deri var skrevet klagesange og sorg og ve. Og han sagde til mig: Menneskesøn, spis det, du finder; spis denne bogrulle, og gå hen og tal til Israels hus.

Så åbnede jeg min mund, og han lod mig spise den bogrulle. Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug æde, og fyld dit indre med denne bogrulle, som jeg giver dig. Da åd jeg den; og i min mund var den sød som honning. Ezekiel 2:8–3:3.

Hvis Ezekiel nægtede at spise den lille bog, ville han være i det genstridige hus, og den „bogrulle“ i den „bog“, som han skulle spise, blev fremstillet som „klagesange og suk og ve“, hvilket repræsenterer et trefoldigt budskab i de sidste dage. Det trefoldige budskab i de sidste dage er de tre engles budskaber i Åbenbaringen fjorten, og den sammenhæng, hvori Ezekiel fremstiller disse tre budskaber, er islams og det tredje ves sammenhæng. De tre budskaber besidder en alfa og en omega, og det tredje er „ve“, et primært symbol på islam, så alfa må stemme overens med omega;

derfor repræsenterer „klagesangene“ de klagesange, som begyndte den 11. september med den syvende basuns og det tredje ves ankomst, og som gradvis skulle eskalere videre ind i de syv sidste plager. Ved søndagslovens „jordskælv“ i Åbenbaringen elleve kommer det tredje ve hastigt, og inspirationen oplyser os om, at Esajas ti's uretfærdige forordning er den søndagslov. Verset indledes med at erklære „ve“ over dem, som udsteder uretfærdige forordninger.

At spise mannaen var den første af tre prøver; den anden var »fordoblingen« på forberedelsesdagen. Og hvad forberedte de sig på? De forberedte sig på sabbatsprøven, som er den tredje engels budskab.

Det trefoldige mirakel var også den første, eller alfa-prøve, af ti prøver. Gud gav manna ved det første trin, dernæst gav Han en „dobbelt“ portion ved det andet trin, men ingen ved det tredje. Den tredje prøve er forskellig fra de to første prøver, for den tredje er lakmusprøven. Disse tre prøver repræsenterer alfaen i en ti-trins prøveproces, som fører til det første Kadesh.

Hvis man gennemgår de forskellige teologer, vil man finde mange lister over de ti prøver, som når deres afslutning ved det første Kadesh. Næsten alle medtager Det Røde Hav som en af de ti prøver; nogle medtager historiske vejskilte før Det Røde Hav under plagerne. De tager alle fejl.

Den første prøve er mannaen. Paulus fastslår, at overgangen over Det Røde Hav var dåb.

Desuden, brødre, vil jeg ikke, at I skal være uvidende om, at alle vore fædre var under skyen, og alle gik gennem havet; og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet. 1 Korintherbrev 10,1. 2.

Moses er et forbillede på Jesus, og Jesu dåb angiver en prøvelsesproces, trefoldig af natur, som begynder med og fremhæver prøven vedrørende appetitten. Korset blev forbilledliggjort ved påsken i Egypten. Da de kom ud på den anden side af Det Røde Hav, blev Kristus oprejst som førstegrødeofferet. Da Han ved Johannes Døberens hånd kom op af den vandige grav, begyndte Kristus (førstegrødeofferet) en fyrre dage lang prøvelsesproces. Efter at Han var blevet oprejst, sådan som det blev forbilledliggjort ved Hans dåb, var der fyrre dage, hvor Kristus var sammen med disciplene ansigt til ansigt. Prøvelsesprocessen begynder efter overgangen over Det Røde Hav, lige så sikkert som Kristus blev drevet af Ånden ud i ørkenen, så snart Han kom op af vandet.

Den første prøve for Kristus var appetitten, for Himmelens Brød tog sit salvede værk op netop dér, hvor Adam var faldet. Den første prøve efter Det Røde Hav er den trefoldige mannaprøve, som er et forbillede på den trefoldige prøve over Himmelens Brød. Kristi prøvelse begyndte, efter at Han kom op af vandet, så de ti prøver må også begynde »efter«, at de kom op af vandet. Kristus blev da stillet over for en trefoldig prøve, sat inden for appetittens sammenhæng, således som det blev forbilledet i den trefoldige prøve med mannaen, der begyndte, efter at Ånden havde drevet det gamle Israel ud af Egypten og ind i ørkenen.

De andre lister, som fremsætter formodninger om, hvilke oprør der repræsenteres ved de ti prøvelser, som kulminerer ved Kadesh, identificerer Arons oprør med guldkalven som en af disse ti prøvelser, men de tager fejl.

Guldkalvens provokation repræsenterer to prøvelser. Det er et væsentligt element i guldkalvens symbolik. Den afgudsdyrkelse, som kom til udtryk, da folket mente, at Gud ikke ville se det, blev efterfulgt af Moses' tilbagekomst. Derefter traf folket et valg om at forblive afgudsdyrkere for Guds fulde åsyn, som repræsenteret ved Moses.

I det todelte, tiltagende oprør ser vi en profetisk opdeling blandt stammerne, idet Levis stamme blev udelukkende udpeget til helligdomstjenesten; for indtil dette oprør skulle helligdomstjenesten udføres af de førstefødte i hver stamme. Sådan skulle det ikke længere være. Nu skulle den trofaste Levis stamme varetage templet. »Opdeling« eller adskillelse i »to« er et element i guldkalvens profetiske karakteristik.

Arons oprør foregreb Jeroboams, den første konge i Israels nordrige, oprør. Jeroboam »fordobler« guldkalvene og anbringer én i Betel og én i Dan. Aron og Jeroboam repræsenterer parallelle historier, hvilket er historien om dannelsen af dyrets billede. Historien om dyrets billede fuldbyrdes i to perioder, adskilt af søndagsloven i De Forenede Stater. Dyrets billede er et symbol på foreningen af kirke og stat, som først oprettes i De Forenede Stater og dernæst i verden.

Der er altid en deling forbundet med symbolerne på dyrets billede. Hos Aron var det levitternes adskillelse; hos Jeroboam var det de tolv stammers deling i to sydlige og ti nordlige stammer.

Symbolet på dette forhold mellem kirke og stat kaldes af Johannes i Åbenbaringens Bog for "dyrets billede". Arons og Jeroboams guldkalve var billeder af et dyr, og det dyr, som de var billeder af, er Babylon, for det første rige i Bibelens profeti fremstilles ved et hoved af "guld" i Daniels bog, kapitel to. Dyrets billede repræsenterer to prøver, for prøven bringes først over jorddyret — De Forenede Stater — dernæst tvinger De Forenede Stater i Åbenbaringens kapitel tretten verden til at opstille et billede for dyret. Den første prøve er USA, dernæst verden.

"Når Amerika, den religiøse friheds land, skal forene sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle lande på hele jorden blive ledt til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, s. 18.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går foran, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, s. 395.

Oprøret med guldkalven er todelt og markerer to af de første ni prøver, som leder frem til den tiende og sidste prøve ved det første Kadesh. Når Arons og Jeroboams oprør sammenføjes „linje på linje“, finder man Aron, ypperstepræsten, som repræsenterer en kirke, og Jeroboam, Israels konge, som repræsenterer staten. De to linjer tilsammen er et symbol på en kombination af kirke og stat. Jeroboams to altre blev oprettet i Betel (som betyder kirke) og Dan (som betyder dom), og tilsammen repræsenterer de kombinationen af kirke og stat. Med disse punkter på plads vil vi begynde at identificere de ti prøver.

De ti prøver er sat inden for sabbatshvilens sammenhæng (Hebræerne 3–4). De begynder med mannaens trefoldige mirakel og dens lære om sabbatten, og de ender ved den tiende prøve, det første Kadesh. Dette første Kadesh er »fristelsens dag i Skriften«, og Paulus placerer det endelige oprør i sammenhæng med sabbatsprøven. Alfa-prøven var sabbatten, som symboliseret ved

mannaen, og den tiende og omega-prøve ved det første Kadesh var også sabbatshvilen. Alfa og Omega repræsenterer altid enden med begyndelsen.

Derfor, som Helligånden siger: I dag, om I vil høre hans røst, forhærder ikke eders hjerter som under forbitrelsen, på fristelsens dag i ørkenen, hvor eders fædre fristede mig, prøvede mig og så mine gerninger i fyrretyve år. Derfor blev jeg vred på den slægt og sagde: De farer altid vild i deres hjerte, og de har ikke kendt mine veje. Så svor jeg i min vrede: De skal ikke komme ind til min hvile.

Se til, brødre, at der ikke i nogen af jer findes et ondt, vantro hjerte, så han falder fra den levende Gud. Men forman hverandre daglig, så længe det hedder I dag, for at ingen af jer skal forhærdes ved syndens bedrag. For vi er blevet delagtige i Kristus, dersom vi holder vor første tillid urokkeligt fast indtil enden;

Mens der siges: I dag, om I vil høre hans røst, så forhærder ikke eders hjerter som ved forbitrelsen. Thi nogle, da de havde hørt, vakte forbitrelse; dog ikke alle de, som var draget ud af Egypten ved Moses. Men på hvem var han vred i fyrretyve år? Var det ikke på dem, som havde syndet, hvis døde legemer faldt i ørkenen? Og hvem tilsvor han, at de ikke skulle gå ind til hans hvile, uden dem, som var vantro? Så ser vi, at de ikke kunne gå ind på grund af vantro.

Lad os derfor frygte, for at ikke nogen af jer, mens løftet om at gå ind til hans hvile endnu står ved magt, skal synes at være kommet til kort over for det. For evangeliet blev forkyndt for os såvel som for dem; men det ord, de hørte, blev dem ikke til gavn, fordi det ikke blev forenet med tro i dem, som hørte det.

For vi, som er kommet til tro, går ind til hvilen, således som han har sagt: »Så sandt som jeg svor i min vrede: De skal ikke gå ind til min hvile«, skønt gerningerne var fuldendt fra verdens grundlæggelse. For et sted har han sagt således om den syvende dag: »Og Gud hvilede på den syvende dag fra alle sine gerninger.« Og på dette sted igen: »De skal ikke gå ind til min hvile.«

Da det altså står fast, at nogle må gå ind deri, og de, for hvem det først blev forkyndt, ikke gik ind på grund af vantro, fastsætter han atter en bestemt dag, idet han siger i David: I dag, efter så lang en tid, som der er sagt: I dag, om I vil høre hans røst, da forhærd ikke jeres hjerter.

For hvis Jesus havde givet dem hvile, ville han jo ikke senere have talt om en anden dag.

Altså er der en sabbatshvile tilbage for Guds folk. For den, som er gået ind til hans hvile, har også selv fået hvile fra sine gerninger, ligesom Gud fra sine. Lad os derfor stræbe efter at gå ind til den hvile, for at ikke nogen skal falde efter det samme eksempel på vantro. Hebræerne 3:8–4:11.

På „forbitrelsens dag“ blev Josvas og Kalebs budskab forkastet. Afsnittet bygger på en klasse, som ikke vil gå ind på grund af vantro mod et budskab, de har hørt. Budskabet fremstilles ved „hvilen“.

„De, som er uvillige til at yde Herren trofast, alvorlig og kærlig tjeneste, vil ikke finde åndelig hvile i dette liv og heller ikke i det kommende liv. Derfor står der en sabbatshvile tilbage for Guds folk. ... Lad os derfor stræbe efter at komme ind til den hvile, for at ingen skal falde efter det samme eksempel på vantro.‘ Den hvile, der her tales om, er nådens hvile, opnået ved at

følge forskriften. „Arbejd med flid.“ Pacific Union Recorder, 7. november 1901.

„Hvilen“ er et budskab, som fremstilles ved Josvas og Kalebs budskab. Paulus anvender de sandheder, der er forbundet med sabbatten på den syvende dag, som et symbol på „hvile“-budskabet, hvilket blev forkastet af dem, som var bestemt til at dø i ørkenen.

Udtrykket: „I dag, om I vil høre hans røst,“ er det samme som den vægt, der i Johannes' Åbenbaring lægges på enhver, som hører Åndens røst, hvilket vil sige at høre Åndens budskab, hvilket er den sildige regns budskab, hvilket er „hvilets“ budskab. Ved Kadesh lød den røst, og oprørerne udvalgte sig en ny leder for at føre dem tilbage til Egypten. Historien om denne forbitrelse omtales i Salme 95 og af Paulus i Hebræerbrevet. Historien identificerer det gamle Israels svigt ved deres tiende prøve. Alfa-prøven blandt de ti prøver begyndte med mannaens trefoldige mirakel, som repræsenterer de tre engles budskaber, Guds lov, sabbatshvilen, Himmelens brød, lydighed og dom — og den sidste af de ti prøver var prøven om „hvilet“. „Hvilet“ i nåden er, som Søster White udtaler, symbolet på den sildige regn. Kadesh er et symbol på prøven om enten at tage imod eller forkaste den sildige regns budskab, som frembæres „linje på linje“.

Linje på linje er „hvilen“ Helligåndens udgydelse, fremstillet som silde regn. „Hvilen“ er også sabbatten på den syvende dag, selve det segl, som sættes på de trofaste i perioden med silde regn. „Hvilen“ er den nåde, som repræsenterer den kraft, der meddeles de hundrede og fireogfyrr tusind, når deres synder for evigt udslettes. Denne nåde er ikke alene den meddelte kraft, som repræsenterer helliggørelse, men er også den nåde, som tilvejebringer retfærdiggørelse, når Kristi blod bruges til at fjerne den angrende sjæls synder. Nådens „hvile“ er budskabet om Kristi retfærdighed, en retfærdighed, som skænker nåden (kraften) til at leve uden at synde, og den nåde, som forvandler en laodikeer til en filadelfier. Når den tidligere laodikeer én gang er blevet forvandlet ved retfærdiggørelsens nåde, vandrer han som en filadelfier ved nådens kraft på den helliggjorte sti, der fører til herliggørelse. „Hvilen“ er den tredje engels budskab, fremstillet som „retfærdiggørelse ved tro i sandhed“. Da dette er tilfældet, pegede Kadesh på 1888.

Det første Kadesh identificerer budskabet om „hvile“, som er „evangeliets“ budskab. Det evige evangelium er „Kristi værk i at indføre en trefoldig prøvelsesproces, som udvikler og dernæst åbenbarer to klasser af tilbedere“. Budskabet i det evige evangelium om „hvile“ ved det første Kadesh repræsenterer det evige evangeliums trefoldige budskab, som styres af Helligåndens trefoldige gerning, der overbeviser om synd, retfærdighed og dom. Disse tre trin er de samme tre prøvelsestrin i mannaens prøve!

De ti prøver begynder med en trefoldig prøveproces, som fremhæver Guds lov, sabbatten og menneskehedens ansvar for at spise og fordøje Guds budskab. Den første af de ti prøver var trefoldig, ligesom den tiende var det. Den første prøve gør brug af mannaen som et symbol på Himlens Brød, der ophøjer den syvendedags sabbat. Den sidste prøve gør brug af „hvile“ som symbolet på den sidste prøvelsesproces under den sene regn, som kulminerer i søndagsloven, hvor de, som repræsenterer Himlens Brød, opløftes som et banner for sabbatten.

Begyndelsen på de ti prøver såvel som afslutningen på de ti prøver understreger sabbatten og det evangeliebudskab, der er forbundet med sabbatten, hvilket er den tredje engels evige evangelium. Det første Kadesh er omegaen i de ti prøver, så alfaen i de ti prøver må have de samme kendetegn. Kadesh repræsenterede 1863, da Herren havde ønsket at fuldføre sit værk og tage sit folk hjem, men indgangen til det forjættede land blev forsinket.

„Ved at læse de følgende skriftsteder skal vi se, hvordan Gud betragtede det gamle Israel:“

»For Herren har udvalgt Jakob til sig, og Israel til sin ejendom.« Salme 135,4.

„For du er et helligt folk for Herren din Gud, og Herren har udvalgt dig til at være et ejendomsfolk for sig selv, frem for alle de folk, som er på jorden.“ 5 Mosebog 14,2.

„‘For du er et helligt folk for Herren din Gud; Herren din Gud har udvalgt dig til at være et ejendomsfolk for sig selv, frem for alle folkene på jordens overflade. Herren fæstede ikke sin kærlighed ved jer og udvalgte jer ikke, fordi I var flere end noget andet folk; thi I var det mindste af alle folkene.’ 5 Mosebog 7:6, 7.

„Thi hvorpå skal det her erkendes, at jeg og Dit folk har fundet nåde for Dine øjne? Er det ikke derved, at Du går med os? Således skal vi, jeg og Dit folk, være udskilt fra alle de folk, som er på jordens overflade.“ 2 Mosebog 33,16.

„Hvor ofte gjorde det gamle Israel oprør, og hvor ofte blev de ramt af domme, og tusinder dræbt, fordi de ikke ville give agt på den Guds befalinger, som havde udvalgt dem! Guds Israel i disse sidste dage er i stadig fare for at blande sig med verden og miste alle tegn på at være Guds udvalgte folk. Læs igen Titus 2:13–15. Her føres vi ned til de sidste dage, hvor Gud rensrer sig et ejendomsfolk. Skal vi ægge Ham til vrede, som det gamle Israel gjorde? Skal vi bringe Hans vrede over os ved at vige bort fra Ham og blande os med verden og følge de omkringliggende nationers vederstyggeligheder?” Testimonies, bind 1, 282, 283.

Søster White spørger: „Skal vi ægge Ham til vrede, således som det gamle Israel gjorde?“ Vi ægger ham til vrede ved at blande os med verden, som symboliseres ved Egypten, selve det sted, som oprørerne i Kadesh søgte en leder til at føre dem tilbage til. I 1863 fremstilles ønsket om at vende tilbage til Egypten og valget af en ny leder af Inspirationen som et ønske om at være forbundet med verden.

Det afsnit, vi nu betragter, blev forudgået af Søster Whites kommentar om, at det gamle Israel ikke gik ind til hvilen. I sammenhæng med deres vedvarende oprør fremholdt hun de vers, der angiver, hvordan Gud ønskede at forholde sig til sin brud, men hans brud nægtede. Det følgende afsnit leder ind i det, vi netop har læst.

I den passage, hun nedskriver, hedder det: „Gud krævede, at Hans folk skulle stole på Ham alene. Han ønskede ikke, at de skulle modtage hjælp fra dem, som ikke tjente Ham.“ I 1863 indgik den laodikeiske milleritiske adventisme en alliance med De Forenede Staters regering for at få hjælp i deres bestræbelser på at forhindre, at deres unge mænd blev indkaldt til den dødeligste krig i Amerikas historie.

„Her læser vi de advarsler, som Gud gav det gamle Israel. Det var ikke Hans velbehag, at de skulle vandre så længe i ørkenen; Han ville straks have ført dem ind i det forjættede land, dersom de havde underkastet sig og elsket at lade sig lede af Ham; men fordi de så ofte bedrøvede Ham i ørkenen, svor Han i sin vrede, at de ikke skulle gå ind til Hans hvile, undtagen to, som fuldt ud fulgte Ham. Gud krævede, at Hans folk satte deres lid alene til Ham. Han ønskede ikke, at de skulle modtage hjælp fra dem, som ikke tjente Ham.”

„Læs venligst Ezra 4,1–5: ‘Da Judas og Benjamins modstandere hørte, at de bortførtes børn byggede templet for Herren, Israels Gud, da kom de til Zerubbabel og til overhovederne for fædrenehuse og sagde til dem: Lad os bygge sammen med jer; for vi søger jeres Gud, ligesom I gør, og vi ofrer til Ham siden Esarhaddon, Assurs konge, i hvis dage vi blev ført herop. Men Zerubbabel og Jeshua og resten af overhovederne for Israels fædrenehuse sagde til dem: I har ingen lod eller del med os i at bygge et hus for vor Gud; men vi alene vil bygge for Herren, Israels Gud, sådan som kong Kyros, Persiens konge, har befalet os. Da svækkede landets folk Judas folks hænder og foruroligede dem under byggeriet, og de lejede rådgivere imod dem for at gøre deres råd til intet.’”

„Ezra 8:21–23: ‘Da udråbte jeg dér ved Ahavas flod en faste, for at vi kunne ydmyge os for vor Guds åsyn og bede Ham om en ret vej for os og for vore små og for alt vort gods. For jeg skammede mig ved at anmode kongen om en skare soldater og ryttere til at hjælpe os imod fjenden på vejen; thi vi havde talt til kongen og sagt: Vor Guds hånd er over alle dem til gode, som søger Ham; men Hans magt og Hans vrede er imod alle dem, som forlader Ham. Så fastede vi og bad vor Gud om dette; og Han bønhørte os.’”

Profeten og disse fædre betragtede ikke landets folk som tilbedere af den sande Gud, og skønt disse gav venskab til kende og ønskede at hjælpe dem, vovede de ikke at forene sig med dem i noget, der vedrørte Hans tilbedelse. Da de drog op til Jerusalem for at bygge Guds tempel og genoprette Hans tilbedelse, ville de ikke bede kongen om hjælp til at bistå dem på vejen, men søgte ved faste og bøn Herren om hjælp. De troede, at Gud ville forsvare og give sine tjenere fremgang i deres bestræbelser på at tjene Ham. Skaberen af alle ting behøver ikke sine fjenders hjælp til at grundfæste sin tilbedelse. Han kræver ikke ondskabens offer og tager heller ikke imod offergaver fra dem, som har andre guder for Herrens ansigt.

„Vi hører ofte bemærkningen: ‘I er alt for eksklusive.’ Som et folk ville vi bringe ethvert offer for at frelse sjæle eller lede dem til sandheden. Men at forene os med dem, at elske de ting, som de elsker, og at have venskab med verden, det vover vi ikke, for da ville vi være i fjendskab med Gud.” Testimonies, bind 1, 281, 282.

Søster White erklærer i forbindelse med sin kommentar til Kadesj’ oprør: „Skaberen af alle ting behøver ikke sine fjenders hjælp for at grundfæste sin tilbedelse. Han kræver ikke ondskabens offer og antager ikke deres gaver, som har andre guder for Herrens ansigt.” I 1863 blev den laodikeiske milleritiske adventbevægelse til en kirke og indgik en alliance med den magt, som ville håndhæve søndagstilbedelse over for nationen og derefter verden.

I den næste artikel vil vi fortsætte vore overvejelser over de profetiske linjer, som fører frem til 1863, der er slutstenen i den profetiske periode fra 1844 til 1863.

Det, som har været, er det, som skal blive; og det, som er gjort, er det, som skal gøres; der er intet nyt under solen. Gives der noget, om hvilket man kan sige: Se, dette er nyt? Det har allerede været til i fordums tid, som var før os. Jeg ved, at alt, hvad Gud gør, det består til evig tid; intet kan lægges til det, og intet kan tages fra det; og Gud gør det, for at mennesker skal frygte for hans åsyn. Det, som har været, er nu; og det, som skal komme, har allerede været; og Gud kræver det forgangne tilbage. Prædikeren 1:9, 10; 3:14, 15.